

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΡΗΣ

Εβδομον κι' αΐκοσόν μετρούντες χρένον
 εδράομεν' αΐτην γην τών Παρ' αΐωνων.

Καινούργος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακόσα,
 έλο γιά τήν Ανόρθωσι θά περοδόν' ή γλώσσα.

Ένάτ' Ήουλίου
 και φλόγες ήλιου.

Χίλια κι' έβδομήντα κι' έκατόν όκτώ
 και του Προεδρείου κάκο τραντακό.

**Βουλή, που γδέρνει,
 και τέλος πέρνει.**

1.—Κι' έπήγαινα κι' έπήγαινα...

Που' πήγαινες, ζευζέκη;

2.—Σέ μέρος, που δεν φαίνεται πολύ καλά νά στέκη.

3.—Γιά ποδό μου λές;

Μή μ' έρωτῆς και θά τό μάθης τώρα.

Επεί τό μέρος πάποτε δεν άνεράν' ή ψώρα.

Επεί τό μέρος άνθίζαν ευρύστας όλ' οι κλάδοι,

ήτο καθείς άνεύθυνος κι' έβγαίναν βλοι λάδι.

Κι' έπήγαινα κι' έπήγαινα, καιμένε Περικίέτο,

είδα μπροστά μου νά πηδῆ θεοτραλλο μπαλέτο,

και κόρακες έχόρευαν μαζί με καιλακούδακι

Α' Α' πείγαινοι' τραβούσανε σιγαμοκακι άρκοúδακι,

Και κτυπούσαν ταμπιπέλεκα,

Περικίέτο στραβοκάνη,

κι' έπετούσαν πεί, κίαντοι

μέ μακρόλαμα λελέκακι.

Ήτον Ήουλίου ήρος,

όταν έβασα σέ μέρος,

που τό λέγανε Βουλή.

Κι' είδα τότε φλιξ ήλιου

πυρπολόντος Βασιλείου

κορυφῆς νά πυρπολῆ.

Θέσασα τών θεαμάτων,

Βουλευτήριον θαμάτων,

Βουλευτήριον πυγμών,
 νάρκις, ύπνων, νυσταγμών,
 και κί χειροκροτημάτων.

Ό μόν γεραίρει μέ ρωήν διαπικόν και πόνον
 λαόν πολλά μαρτύρια και πόνους ύποστάντα,
 κι' αυτός κατά συνήθειαν, έρέ Περικίέτο, μόνον
 χειροκροτεί' σ' όν ύπνο του χωρίς νά ζέρη γιάνακι.

Κόσμος έτροχε, ζαγάρι,
 τόν άέρα του νά πάρη
 και δροσας όλίγης στάλα.

Τούτοι μόνον οι καιμέντοι
 'συζήτησαν κοινομέντοι
 νομοσχέδια μεγάλα.

Και λιγερός έπρόβαλε κάποσος έκ τών έν τέλει
 κι' έλο δήλωσας έκανε' σ' ής λαύρας τόν σκαμώ,
 και του λαού, έρέ Περικίη, κατέαζε τά σπείη
 γιά νά του κόν' ίσσοκαλή Προύπολογισμά.

Και δός του κι' έρουαλίζε τών ύπνων ή Βουλή,
 κι' έκαίνος δός του κι' έλιθε τών φροών τόν χειρόμω,
 κι' έρώτησα πός λέγεται τούτος έσπυ' μιλέ,
 και μούπαν, Περικίέτο μου, πός λέγεται Κορόμωλο.

Κόρακες έκείων και κεί,
 κι' έφώναζαν και τά μικρά

και τὰ μεγάλα τζάκια μας:
φουρτούνα στὰ μπατζάκια μας.

Και Τυρταίος φουκαράς
έφαλε με δεκανίκια
φόρους σὲ γαιῶν σποράς
κι εἰσοδήματα και νοίκια.

Και μέσ' στ' ἄλλα τραγουδεῖ
και τὸ κλασικὸ Γουδι
και τὴν Ἐπανάσταση.

Τοὺς καιροὺς τῆς πτώσεως,
και τῆς Ἀνορθώσεως,
τὴν χρυσὴ κατάστασι.

Και φωνάζει: νίκη νίκη,
και με τὸνα δεκανίκι,
Περικλέτο μου, ποὺ λές,
μέσ' στὸ χῶμα γῆς, ποὺ βράζει,
ἕνα τρίγωνον χαράζει
ἐντελῶς ἰσοσκελές.

Κι ἦτο σύμβολον σηματινον, ὦ φιλότατη κεφαλῆ,
μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἀληθῶς ἰσοσκελῆ,
και κανεῖς ἐκ τῶν ἐν τέλει
μέ στραβὰ δὲν ἦτο σκέλη,
και φιλοδόξος καθένος μέσα κι ἔξω τῆς Βουλῆς
διεσκέλιζε τὴν δόξαν ἀκριβῶς ἰσοσκελῆς.

Και παιᾶνον ἦγει μέλος
κι ἐπνδοῦσε κάθε σκέλος,
κι ἔχορευε το χορὸς
εὐθυμος και ζωηρός.

Κι εἶδα γύρω μου γυμνῶν
και πεινῶντων ὄμιλο,
ποὺ δὲν ἔπυζ' ἔξυμῶν
εὐχμο κορόμηλο.

Κι αὐτὸς κι ἔκαινος ἔχασε κατευχαριστημένος,
χοροί, λαλοῦμενα, βρολιὰ,
κι ἐφύτρωσε κορομηλιὰ,
κι ἔχόρτασε κορόμηλα καθένος πεινακίμενος.

Κι ἕνας κόσμος χηλευτὸς
και στὴν δόξαν προσριλιῆς,
ποῦ γινε σὰν σκελετὸς
γὰρ νὰ γίν' ἰσοσκελῆς,
ἀνορθώσεις ἀλαλάζων ἐξκαλὸς ἐχειροκρότες
καρπερὴ κορομηλιὰ,
κι ὁ βαρβάτος Ἀγαμῶνων τοῦ μεγάλου Δὸν-Κιχώτη
τὸν κλωτσούσε στὴν κοιλιά.

Τῆς Πατρίδος ἡ ρώμη
τί φτερά ποὺ τοῦ δίνει,
και σὰν ἄλλη Σαλώμη
μὰς χορεύει κι ἔκαινη
μέ κορμὶ λιγερό
τῆς κοιλιάς τὸν χορὸ.

Ἡ Σαλώμη χορεύει,
και με πέπλους ἐπτά
νέα πάλι γυρεύει
νὰ τῆς δώσουν λεπτά.

Και λαὸς οὐνερώθης,
ποὺ γὰρ δόξα φρυμάζει,
ὡσὰν ἄλλος Πρώθης
τὸν χορὸ τῆς θαυμάσει.

Και πάλιν ἐπὶ πίνικος τοῦτ' ἡ Σαλώμη θέλει
μέ νέα χάριν τρυφρὴν
λαοὺ προδρόμου κεφαλῆν,
ὅπου μ' ἀκρίδες κι ἄγριον ἐμαγαλυνθῆ, μέλι.

Μεγάλος πάλι κλωτσός...
μίλησε κι ὁ Κοτρότσος,
μίλησε κι ὁ Καραῆς
και κάθε φουκαράς.

Τοῦ κάκου τόπος θρήνος,
ἐπέρασε κι ἔκαινος
ὁ φόρος τῆς σποράς.

Πολλὰ κατὰ τοῦ φόρου μίλησε κι ὁ Γιουρβῆ,
ἀλλὰ τῶν ἀδυνάτων τὸ δικηρὸ σου τὸ βρῆξ.
Χρειάζονται παραδῆς
σὲ προκοπῆς πληθῶρα...
Κοτρότσους και Καραῆδες
ποῖος τοὺς ἀκούει τώρα.

Δεόμεθα παραδῶν,
κι ἄς νοιώση κάθε κάρα
πῶς κάνουν γὰρ τὰ κάρρα
κουβίνταις τῶν Καραῶν.

Οὐχ ἦτον ἐθεβαίσιων τὰ γέιλη τοῦ Βουστῆ
μέ τόνον πλάγιον κι ἄργον
πῶς κι ἡ κοιλιά τῶν γεωργῶν
μέ τέτοιο φόρο σίγουρα θὰ γίνη σὰν βουσι.

Κι ἐπήγαινα κι ἐπήγαινα, κι ἔφανταζόμου μόνος
πῶς εὐτυχίας ἔβλεπα πηγὰς κι ἀναβρυτήρια,
κι ἀκουσα κτήτορας γαιῶν νὰ ψάλλον καλλιφῶνας:
ἄς ἔχουν γαῖαν ἐλαφρὰν προγράμματα σωτήρια.

Τίμοι τῆς Ἀνορθώσεως ἐψάλλοντο ποικίλοι
κι ἔτρεχαν ἔμπρός και πίσω μου βουλιμῶντες σκύλοι.
Κι ὑπὸ τῆς Ἀνορθώσεως τὴν σκέπην μερικὸι
φορούσανε μεταξωτὰ και γούνιας και λαχούρια,
και τούτους τοὺς καμάρωναν ἄλλοι χωρὶς βρακι
και στὴν κοιλιά των ἐβάζαν Συνατάγματα καινούρια.

Ἀποκίλυψις τρελλῆ τοῦ τρελλοῦ τοῦ Φασουλή.

Φ. — Και λαὸς μεστὸς υγιείας
εἶδα ἔμπρός μου νὰ περῶλη,
κι ἔορτῆ σκηνοπηγίας
ἔωρτάζετο μεγάλη.

Τι καιροὶ γι' αὐτὸν ὠρακοί,
τί γεμάτος κορβανιά..
και πολλοὶ νοικοκυρατοὶ
ἐκομῶντο σὲ σκηνάς.

Πῶς εἶδα τοὺς ἐρωτῶ,
και μοῦ λέει: δὲν τὰ ξέρεις;
βάζει φόρο δυνατὸ
στὸς πλουσίους ὁ Δευτέρης.